

Sărman poet

Adina Speranta

Sărman poet, în lira ta foşneşte nemurirea
Ca o pădure de argint ce-şi cântă tânguirea,

Iar visul tău aprinde-n gând iluzii efemere
Purtate-n sufletul cel trist ca unică avere.

De nepătrunse taine scrii cu pana ta cea verde
Pe trunchiul vieţii cel uscat şi nimeni nu te crede.

În iureşul nebun, absurd, te zbaţi ca o nălucă,
Şi-ţi strigi durerea, lăcrimând; dar cine te ascultă?

Iubirea ţi-este crezul sfânt, nepăsător la ură
Semnezi cu îngerii în cor poemul drept procură.

Şi când năluca vremii reci te cere amanet
Te stingi flămând, uitat de toti, sărman poet...

17.01.2016